

En sømand har sin enegang

C-DUR

En sømand har sin enegang som fange på en ø.
Lyt til en simpel enegang imellem vind og sø!
Det bruser fra den våde vej, i nat og stjernesvær,
Min tanke går til dig, til dig du er mig evig nær!

Hvor brænder aftenstjernen hed! Vi går mod syd og sol.
Og hjemmets stjernetegn går ned med nordens sunkne pol.
Men frydefuld, med meget mod, og gerne går jeg ej.
Thi min forhåbning efterlod jeg samt min ro hos dig!

Mig vinker manganen yppig kyst og manganen munter havn.
Et anker griber i mit bryst, det venneløse savn.
Thi hvad er himlen altid blå, javist, balsamisk vejr,
og Paradis med palmer på, når ikke du er nær!

Så sejler man i solens glød og lummer tropevind,
men kuldens rose blomstrer sød, min pige, på din kind.
Og kokospalmen slipper frugt, som slår en mand ihjel,
fordøm den hele hule frugt, min svale ven, lev vel!

Ve alle havets vandringsmand! Urolig er hans færd,
som tåge, vind og skum på vand og strøm og skjulte skær.
Men bærer det mod havets bund, så manganen sømands kår,
når sønen gurgler i min mund, til dig min tanke går!

Men når den gule løvetand ved Sjællands grøfter gror,
og fra det lave grønne land man hører frøers kor;
når pinseløvet bryder frem på danske svale træer,
og alle fugle vender hjem du er mig atter nær!